

Summary

The concept «the stage of budgetary process» is considered. Also there are the views of researchers analyzed about the stage of budgetary process and proposed the concept of budgetary process from point of judicial nature, its role, value and features as the independent stage of budgetary process.

Key words: legal process, budgetary process, stages of budgetary processu, the State budget of Ukraine, Verkhovna Rada of Ukraine.

Отримано 8.11.2010

І. О. ЗАТИРАХА

*Ірина Олександрівна Затираха, аспірант
Львівського державного університету внутрішніх
справ*

СИСТЕМА АДМІНІСТРАТИВНИХ СУДІВ ТА ЇЇ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Одним із головним напрямків реалізації судової реформи в Україні є реорганізація судової системи. На певних етапах розвитку суспільства з'являються потреби, що їх система судів неспроможна забезпечити без проведення організаційних змін. Виникає необхідність пристосувати систему судів до нових потреб. Така адаптація може проводитися через перерозподіл юрисдикції між різними ланками системи судів, проведення їх внутрішньої реорганізації або навіть утворення нових судів чи відмову від тих, що є¹. Необхідність правильної організації системи судів є однією із гарантій справедливого та ефективного правосуддя. Саме тому питання формування структури судової системи не втрачають своєї актуальності

Значну увагу проблемам теоретичного обґрунтування сутності, змісту та побудови судової системи в Україні у своїх працях приділяли такі вчені-адміністративісти, як: В. Авер'янов, В. Бевзенко, Р. Куйбіда, І. Назаров, О. Пасенюк, Н. Сібільова, В. Сіренко, М. Сірий, В. Стефанюк, С. Шишкін та інші. Слід зауважити, що переважна кількість праць вищезазначених авторів має загальнотеоретичний характер. Тому метою нашого дослідження є обґрунтування необхідності удосконалення чинної системи адміністративних судів та удосконалення процесуального законодавства щодо визначення повноважень суддів деяких судових ланок.

У демократичних державах обов'язковим є судовий контроль за тим, як виконавча влада додержує приписи закону. Механізм цього контролю спрацьовує внаслідок оскарження громадянами та іншими особами актів, дій чи бездіяльності органів виконавчої влади або посадових осіб. Для здійснення такого контролю створюються спеціалізовані суди, до компетенції яких віднесено розгляд спорів (конфліктів) у сфері державного управління. При цьому маються на увазі конфлікти між особою і владними органами з приводу легітимності прийнятих останніми актів і вчинених ними дій.

У цілому адміністративна юстиція являє собою систему судових органів (судів), які контролюють дотримання законності у державному управлінні шляхом вирішення в окремому процесуальному порядку публічно-правових спорів, що виникають у зв'язку зі зверненнями фізичних чи юридичних осіб до органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування або їх посадових осіб².

Спеціалізовані адміністративні суди функціонують у багатьох країнах світу, зокрема, Західної Європи (Австрія, Німеччина, Франція тощо). За загальним правилом, ці суди можуть скасовувати неправомірні акти й визнавати незаконними дії органів державного управління.

Характерною рисою цих судів, на відміну від загальних, є обмеженість їх компетенції адміністративними питаннями. У державах, де існує така система, адміністративні суди виконують основну функцію в процесі контролю за адміністративними актами, а загальні суди – другорядну, інколи зовсім незначну. Згідно із загальним принципом, що є відображенням теорії поділу влади, тільки у адміністративних судах можуть оскаржувати та анулювати адміністративний акт.

Адміністративні суди мають перевагу перед загальними судами, тому що розгляд адміністративних справ потребує спеціального вивчення, досвіду й процедур. Наприклад, Г. Бребан так пише про французьку адміністративну юстицію: «Навіть з точки зору контрольних повноважень суддя з адміністративних справ, пов'язаний з апаратом управління, буде менш боязким і більш рішучим, щоб дійти істини і розробити управлінське рішення по суті, а не тільки оцінити його форму. Особливо глибоко він знатиме проблеми, тактику і спонукальні мотиви дій посадових осіб і в разі необхідності зможе розпізнати хитрощі, до яких вони вдаються з метою як обійти закон або підзаконні правила, так і порушити їх»³.

Вивчаючи питання про здійснення правосуддя по публічно-правовим спорам системою адміністративних судів, необхідно знати, що слово «система» у перекладі з грецької мови означає «утворення» та має декілька значень:

1) значна кількість закономірно пов'язаних один із одним елементів (предметів, явищ, поглядів, принципів тощо), що становлять певне цілісне утворення, єдність;

2) порядок, зумовлений планомірним, правильним розташуванням частин у встановленому зв'язку, суворій послідовності;

3) форма, спосіб організації чого-небудь;

4) сукупність господарських одиниць, установ, споріднених своїми завданнями та організаційно об'єднаних у єдине ціле⁴.

У період формування системи адміністративних судів розглядалися такі три варіанти їх побудови.

Перший з них передбачав утворення місцевих адміністративних судів на рівні районів і міст, апеляційних адміністративних судів на рівні областей та Вищого адміністративного суду. Безумовна перевага запропонованої системи – у доступності адміністративних судів для населення, максимальній наближеності їх до місця проживання. Однак дана система викликає заперечення хоча б через те, що обмежена районом чи містом територіальна юрисдикція місцевих адміністративних судів посилює можливість втручання посадових осіб органів виконавчої влади, які знаходяться в межах цієї території. Досвід показує, що судді районних (міських) судів більш вразливі для впливу з боку державних органів, ніж судді судів вищого рівня.

Отож утворення місцевих адміністративних судів на рівні району чи міста містить потенційну небезпеку для незалежності суддів, особливо від вертикалі виконавчої влади, та їх неупередженості при вирішенні адміністративних справ.

Переконливим видається також аргумент про те, що невелика завантаженість більшості районних та міських судів адміністративними справами викликає обґрунтований сумнів щодо необхідності створення окремої ланки адміністративних судів на такому рівні. Цікавим у цьому плані є досвід Естонії. У 1999 р. п'ятнадцять місцевих адміністративних судів були реорганізовані в чотири адміністративні суди, до складу яких входять 26 суддів. Це дало також змогу значно посилити авторитетність адміністративних судів і гарантії незалежності їхніх суддів, адже чим вищий рівень суду, тим більше поваги до нього і менше можливостей впливу на його суддів.

Існувала й пропозиція утворити адміністративні суди за зразком господарських: місцеві – на рівні областей, у місті Києві та Севастополі (27 місцевих адміністративних судів), апеляційні – в апеляційних округах на рівні декількох областей (наприклад, 7 апеляційних адміністративних судів), і Вищий адміністративний суд України.

Більш високий рівень місцевих адміністративних судів має сприяти незалежності їхніх суддів. Однак при цьому ігнорується вимога доступності правосуддя для громадян. За такого підходу, створюються умови, при яких в адміністративних судах з владою зможуть боротися лише заможні люди. Через це нерідко говорять, що ще «ненароджені» суди завідомо є «мертвими». Ця позиція, з огляду на недоступність адміністративних судів для звичайних громадян, видається сумнівною.

Отож, два визначальні принципи – доступність і незалежність – висувають досить жорсткі і дещо протилежні вимоги до побудови системи адміністративних судів. Жоден з розглянутих варіантів не задовольняє обидві вимоги одночасно⁵.

Ми погоджуємося з думкою В. Шишкіна, що більш оптимальною з позицій доступності правосуддя в адміністративних справах і незалежності суддів видається дворівнева система місцевих адміністративних судів.

На найближчому до громадян рівні – району чи міста – розгляд окремих категорій адміністративних справ (за участю органів місцевого самоврядування, за участю органів, що накладають адміністративні стягнення) покладено на районні, міські, міськрайонні загальні суди. Решту адміністративних справ віднесено до предметної підсудності окружних адміністративних судів, за винятком випадків, коли позивач має можливість сам обирати компетентний місцевий адміністративний суд⁶.

М. Мельник навпаки висловлюється проти створення дворівневої системи місцевих судів. На його думку, це ускладнює судову систему, робить її незрозумілою для звичайного громадянина з точки зору територіальної, предметної та інстанційної підсудності. Тому науковець пропонує обмежитись створенням відповідних колегій у місцевих і апеляційних судах⁷.

На нашу думку, зазначена позиція не відповідає одному з критеріїв формування системи адміністративних судів, а саме незалежності суддів від стороннього втручання від органів виконавчої влади.

Оскільки головним обов'язком держави є утвердження прав та свобод людини, саме тому місцеві суди мають бути територіально наближені до людей, з тим, щоб кожен громадянин знав свій суд і не був змушений вибирати у складній судовій системі той, у якому він має захищати свої права. Цій вимозі відповідає існуюча мережа районних (міських, міськрайонних) судів згідно з адміністративно-територіальним поділом держави. Організація адміністративних судів в Україні, як вже зазначалося вище, відповідає двом основним критеріям: з одного боку, ці суди мають бути доступними для всього населення, а з другого – їх організація повинна мінімізувати можливості незаконного впливу з боку органів державної влади на суддів. Це й зумовило особливість системи місцевих адміністративних судів⁸.

Створення системи адміністративних судів з метою повноцінного судового захисту прав і свобод громадян у сфері виконавчої влади держави задекларовано ще у 1992 р. з прийняттям Концепції судово-правової реформи в Україні (Постанова Верховної Ради України від 28 квітня 1992 р. «Про Концепцію судово-правової реформи в Україні»)⁹. Початок формування системи спеціалізованих адміністративних судів був покладений Указом Президента України «Про Апеляційний суд України, Касаційний суд України та Вищий адміністративний суд України» від 1 жовтня 2002 р. Указом від 7 листопада 2002 р. Президент України визначив

кількість суддів Вищого адміністративного суду України – 65 одиниць. Але реальне запровадження системи адміністративних судів стало можливим лише після прийняття 7 лютого 2002 р. Закону України «Про судоустрій України»¹⁰. Попередньо зазначений закон втратив чинність 07 липня 2010 року, оскільки Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про судоустрій і статус суддів», яким були внесені суттєві зміни до КАС України. Щодо питань підсудності, то внесені зміни стосуються предметної підсудності, а саме повернено справи з соціальних правовідносин у підсудність адміністративних судів; розширено коло органів у справах які підсудні окружним адміністративним судам та до підсудності Вищого адміністративного суду віднесено справи про дострокове припинення повноважень народного депутата України, а також справи щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України, Президента України, Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Правила територіальної підсудності зазнали змін, стосовно визначення суду який вправі вирішувати адміністративні справи з приводу оскарження правових актів індивідуальної дії. Зміни, внесені до ст. 20 КАС України (інстанційна підсудність), стосуються Вищого адміністративного суду та Верховного Суду України, а саме, до компетенції Вищого адміністративного суду віднесено питання перегляду в апеляційному порядку як суду апеляційної інстанції судові рішення Київського апеляційного адміністративного суду. Що ж до компетенції Верховного Суду України, то відповідно до внесених змін, даний суд переглядає судові рішення адміністративних судів після їх перегляду в касаційному порядку.

Система адміністративних судів, на відміну від інших судів загальної юрисдикції, має певну специфіку. Зокрема, судами першої інстанції є: по-перше, неспеціалізовані місцеві загальні суди. Вони поряд із адміністративними справами розглядають цивільні і кримінальні справи. Це районні, міські, районні у містах та міськрайонні суди. По-друге, окружні адміністративні суди. Місцеві загальні суди і окружні адміністративні суди є судами першої інстанції та не підпорядковані одні одному.

Оскільки Конституцією України (п. 8 ч. 3 ст. 129) кожному гарантується право на апеляційне та касаційне оскарження рішення суду, до системи адміністративних судів України входять також апеляційні адміністративні суди. Вони створюються в апеляційних округах відповідно до Указу Президента України і законодавцем віднесені до спеціалізованих судів. Апеляційні адміністративні суди – це суди другої ланки єдиної системи судів загальної юрисдикції¹¹. В Україні на даний час, згідно з Указом Президента України «Про утворення місцевих та апеляційних адміністративних судів, затвердження їх мережі та кількісного складу суддів» від 16 листопада 2004 р. № 1417/2004 діють такі апеляційні адміністративні суди: Вінницький, Донецький, Дніпропетровський, Житомирський, Київський, Львівський, Одеський, Севастопольський, Харківський апеляційні адміністративні суди¹².

Вищою судовою інстанцією, касаційною інстанцією (переглядає судові рішення адміністративних судів першої інстанції та апеляційних адміністративних судів) в адміністративних справах є Вищий адміністративний Суд. У складі Вищого адміністративного Суду створені такі судові палати: судова палата з розгляду справ за зверненням фізичних осіб; судова палата з розгляду справ за зверненнями юридичних осіб; судова палата з розгляду справ, пов'язаних зі спорами щодо проходження державної служби; судова палата з розгляду справ, що виникають з податкових відносин.

Відповідно до Постанови Верховного Суду України від 23.09.2005 р. № 9 у складі Верховного суду України створено Судову палату в адміністративних справах.

Після внесення змін до КАС України Законом України «Про судоустрій та статус суддів» від 07.07.2010 р. Верховний Суд України здійснює перегляд судових рішень в адміністративних справах виключно з підстав і в порядку встановлених КАС України. Підставами для подання заяви про перегляд судового рішення може бути лише неоднакове застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, що потягло ухвалення різних за змістом судових рішень у подібних правовідносинах і встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною¹³. Щодо зазначення в нормативному акті положення про неоднакове застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, то необхідно врахувати те, що законодавство має однаково застосовуватися всіма судами України, а не лише окремими з них, в даному випадку касаційними. Із закріпленням вищезазначеної норми відбулося суттєве звуження компетенції Верховного Суду України і він фактично перестає бути судовим органом. До внесених змін Вищий адміністративний Суд та Верховний Суд були судами касаційної інстанції. Існування «подвійної» касації ніяк не можна визнати позитивним явищем у функціонуванні судової системи, оскільки в ній закладено суттєве юридичне протиріччя, оскільки касація – це «одноразова» процесуальна дія. Такої ж думки і Н. Сібільова, яка наголошує на тому, що при розподілі касаційної перевірки між різними рівнями суддів це викликає конкуренцію компетентності по вертикалі, що є неприпустимим в організації державної влади, у тому числі і судової, порушуються основоположні принципи функціонування держави¹⁴. Наслідками існування такої конкуренції компетенції є суттєве зниження ефективності судової системи, що у свою чергу впливає на легітимність судової влади. Тому після внесених змін в Україні існує один суд, а це Вищий адміністративний, який вправі розглядати справи у касаційному порядку.

Що ж до повноважень Верховного Суду, то, на думку В. Сіренка, саме Верховний Суд повинен займатися ревізією судових ухвал нижчестоящих судів. За ревізійної форми оскарження вищий суд не зв'язаний рамками скарги і може перевіряти не тільки законність, а й обґрунтованість рішень нижчестоящих судів. Він може скасувати рішення нижчестоящих судів і ухвалити своє, як і при апеляції, але може і повернути спра-

ву на новий розгляд у нижчестоящий суд, як при касації, і може відкоригувати рішення нижчестоящого суду без його скасування.

Без ревізії остаточно прийнятих загальними і вищими спеціалізованими судами судових рішень наша судова система перетвориться на замкнуту непробивну корупційну корпорацію, що безкарно творитиме свавілля і беззаконня. Уже сьогодні формула суду: «рішення остаточно і оскарженню не підлягає» спричинила те, що сам суд, самі судді не можуть виправити прийнятих ними вочевидь помилкових судових ухвал. І коли судові помилки розкриваються пресою чи прокурорами, то формула «оскарженню не підлягає» стає юридичним глухим кутком, якого не можна подолати. Таким чином, дається повний простір для зловживань недобросовісних суддів за повної їх безкарності¹⁵.

Протилежну позицію висловлює М. Сірий, який зазначає, що нагляд, в якому реалізується ревізійний порядок перегляду рішень, фактично перетворює нижчі суди на додатки вищих. Районні (міські) й рівні їм суди за такою схемою перегляду судять виключно оглядаючись на суд обласного рівня. Їхні рішення фактично не є самостійними, незалежними та неупередженими – вони, як правило, ґрунтуються на безпосередній пораді керівників вищого суду. При ревізійному порядку перегляду рішень суддя, входячи до зали судового засідання, наперед знає яке рішення він винесе, а в такому випадку втрачає будь-який сенс задекларована змагальність сторін¹⁶.

Н. Сібільова зазначає, що враховуючи українські реалії, на сьогодні маємо впровадити обидва види: і касаційний, і ревізійний перегляд судових рішень, причому ревізійний мають здійснювати колегії відповідних судових палат Верховного Суду України, а касаційний, спрямований на реалізацію публічних інтересів: єдності судової практики, розвитку права, мають здійснювати або палата в цілому, або дві палати спорідненої юрисдикції¹⁷.

Ми вважаємо, що Верховний Суд України повинен бути наділений повноваженнями здійснювати ревізію судових рішень, як зазначав В. Сіренко, для того щоб уникнути суддівських помилок. У цьому разі Верховний Суд не був би зв'язаний рамками скарги і міг би перевіряти не тільки законність, а й обґрунтованість рішень нижчестоящих судів, у тому числі і рішення Вищих спеціалізованих судів. Як слушно зауважує В. Маляренко, що сьогоднішні проблеми судових рішень в Україні в основному є наслідком ліквідації їх перегляду в порядку судового нагляду¹⁸.

Підсумовуючи все вищенаведене слід зазначити, що наша держава продовжує працювати над реформуванням судової системи з метою вдосконалення системи адміністративних судів відповідно до європейських стандартів. Створення дворівневої структури адміністративних судів першої інстанції відповідає європейській практиці побудови судової системи.

Внесені зміни до КАС України Законом України «Про судоустрій та статус суддів» суттєво обмежили компетенцію Верховного Суду України і фактично перетворили його вже не на судовий орган. Та все ж доцільно було б внести зміни до чинного законодавства з питання розширення повноважень Верховного Суду України і дозволити йому здійснювати ревізію судових рішень з метою уникнення суддівських помилок.

¹ Куйбіда Р. О. Реформування правосуддя в Україні: стан і перспективи: Монографія. – К.: Атіка, 2004. – С. 29.

² Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К.: Видавництво «Юридична думка», 2004. – С. 394-395.

³ Виконавча влада і адміністративне право / За заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2002. – С. 219, 221.

⁴ Бевзенко В. М. Адміністративні суди України: Навчальний посібник. – К.: Алерта; КНТ, 2006. – С. 18.

⁵ Адміністративна юстиція: європейський досвід і пропозиції для України // Автори-упорядники І. Б. Коліушко, Р. О. Куйбіда. – К.: Факт, 2003. – С. 29-30.

⁶ Адміністративна юстиція України: проблеми теорії і практики. Настільна книга судді / За заг. ред. О. М. Пасенюка. – К.: Істина, 2007. – С. 13-15.

⁷ Назаров І. Принцип ступінчастості судової системи в Україні та європейських державах // Право України. – 2009. – № 6. – С. 87.

⁸ Адміністративна юстиція України: проблеми теорії і практики. Настільна книга судді / За заг. ред. О. М. Пасенюка. – К.: Істина, 2007. – С. 13-15.

⁹ Стефанюк В. С. Судовий адміністративний процес: Монографія / Акад. прав. наук України, Ін-т приват. права і підприємництва. – Х.: Консум, 2003. – С. 48.

¹⁰ Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р. // Голос України від 03.08.2010 – № 142.

¹¹ Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К.: Видавництво «Юридична думка», 2004. – С. 394-395.

¹² Указ Президента України «Про утворення місцевих та апеляційних адміністративних судів, затвердження їх мережі та кількісного складу суддів» від 16 листопада 2004 року № 1417/2004 // Урядовий кур'єр від 24.11.2004 – № 224.

¹³ Кодекс адміністративного судочинства України Відомості // Верховної Ради України від 09.09.2005 – 2005. – № 35, (№№ 35-36, 37). – С. 1358. – Ст. 446.

¹⁴ Сібільова Н. Теоретичні основи побудови судової системи України // Право України. – 2009. – № 6. – С. 44.

¹⁵ Сіренко В. Черговий проект закону про судоустрій чи план створення повної корумпованості судової системи // Голос України. – 2009. – 14 березня.

¹⁶ Сірий М. «Система перегляду судових рішень в Україні: погляд у майбутнє // [Електронний ресурс] <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=18>.

¹⁷ Сібільова Н. Теоретичні основи побудови судової системи України // Право України. – 2009. – № 6. – С. 44.

¹⁸ Мальяренко В. Судова реформа та проблематика предмета змін // Право України. – 2010. – № 5. – С. 23.

Резюме

У статті проаналізовані питання організації та побудови системи адміністративних судів. Звернена увага на варіанти побудови даної системи з урахуванням європейських стандартів. Внесення змін до Кодексу адміністративного судочинства України стосовно повноважень Верховного Суду України спонукало до формулювання пропозицій щодо вдосконалення норм чинного процесуального законодавства.

Ключові слова: адміністративний суд, судові рішення, касаційна перевірка, ревізія, Верховний Суд.

Резюме

В статье анализируются вопросы организации и построения системы административных судов. Обращается внимание на варианты построения данной системы с учетом европейских стандартов. Внесение изменений в Кодекс административного судопроизводства Украины относительно полномочий Верховного Суда Украины повлекло к формулировке предложений относительно усовершенствования норм действующего процессуального законодательства.

Ключевые слова: административный суд, судебное решение, кассационная проверка, ревидия, Верховный Суд.

Summary

The questions of organization and construction of the system of administrative courts are analysed in the article. Attention applies on the variants of construction of this system taking into account the European standards. Making alteration in Code of the administrative legal proceeding of Ukraine in relation to plenary powers of Supreme Court of Ukraine induced to formulation of suggestions in relation to perfection of norms of current judicial legislation.

Key words: administrative court, court decision, appeal verification, revision, Supreme Court.

Отримано 29.09.2010

А. В. КИШИНСЬКИЙ

*Андрій Володимирович Кишинський, здобувач
Інституту держави і права ім. В. М. Корецького
НАН України*

СПІВВІДНОШЕННЯ ПЕРЕГЛЯДУ РІШЕНЬ ПО СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ТА СУДОВОМУ ПОРЯДКУ

Із суттєвим збільшенням кількості справ про адміністративні правопорушення, що розглядаються всіма без винятку органами адміністративної юрисдикції, збільшується і кількість справ стосовно перегляду рішень у таких справах. Чинним законодавством України забезпечуються досить широкі можливості осіб, що притягуються до адміністративної відповідальності, захистити свої права у разі їх неправомірного притягнення до відповідальності. Але можливості перегляду відповідних рішень залежать від передбаченого законом порядку перегляду таких рішень.

Отже, метою даної статті є здійснення порівняльного аналізу адміністративного та судового порядку перегляду постанов по справах про адміністративні правопорушення, їх оцінка з позицій забезпечення якості перегляду, а також вироблення рекомендацій щодо удосконалення чинного законодавства щодо перегляду постанов по справах про адміністративні правопорушення.

Проблемам провадження у справах про адміністративні правопорушення присвячено досить велику кількість публікацій. Різноманітним теоретичним та практичним аспектам провадження у справах про адміністративні правопорушення присвячені роботи таких відомих вчених: О. М. Бандурка, Д. М. Бахрах, С. Т. Гончарук, Л. М. Коваль, В. К. Колпаков, В. Г. Перепелюк та багатьох інших. У той самий час проблемним питанням перегляду рішень у справах про адміністративні правопорушення, особливо в порядку адміністративного судочинства, уваги майже не приділялося і ця стаття покликана певною мірою заповнити цю прогалину.

Відповідно до ст. 288 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути оскаржено:

1) постанову адміністративної комісії – у виконавчий комітет відповідної ради або в районний, районний у місті, міський чи міськрайонний суд, у порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України, з особливостями, встановленими цим Кодексом;